

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Megint csak kudarcot jelentek Uram! Eszerint állhat az élet csupa kudarcból. Letör minden kis kellemetlenség. Hányszor megígértem már Neked, hogy nem veszem el a reményt, nem esem kétségbe. Megígértem sokszor hogy nem aggodalmaskodom a jövőmet illetően. Hiszen az a Te kezében van. És mennyire félek, mennyire megtorpanok minden kis nehézség láttán.

Oly szép, Uram, tanításod a mezők liliomairól, a füvekről, madarokról. Ez a szeretet és atyai gondoskodás, ami ezekből sugárzik – mindig meghatott, bizalommal és örömmel töltött el. Most is hallom, olvasom ezeket a példáidat, akarom is úgy érteni őket mint régen „Ifjan erőben a nyár küszöbén“, de valahogy most eltompul a szavak értelme. Félek! E csodálatos ígéretek ellenére is. Félek: betegségtől, öregségtől, magánytól.

Emlékezz, Uram, hogy milyen sokszor helyeztem már egész életemet a kezébe... Hiszem is hogy gondoskodsz rólam. Most mégis bénít a félelem. Mindig szerettem a csendet. Most félek tőle. Szívesen voltam egyedül, hogy Veled oszthassam meg magányom. Megborzongok az egyedüllétől. Őresek a hajnalok, amikor örömteli szívvel várhatnám érkezésed. Nem vigasztal az este titokzatos szépsége, mely hálás szeretettel kellene hogy eltöltsön. Elhal minden szép, csak a bénító félelem uralkodik.

Kereslek, Uram, de messze vagy! Tudom, hogy a félelemben nem vagy föllelhető. Szt. Pál azt írja: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba, Atya!“ (Rom 15,8) Atyám! a lelkemen eluralkodó félelem a mértéke, mennyire eltávolodtam Tőled. Beszűkültem. Önzően csak magamra és nyomorúságaimra irányulok. Igazán félelmetes, hogy minden oldalról csak magamhoz jutok. Uram! segíts ki ebből a bűvös körből. Mert ebben csak elnyomorodni lehet, élni nem! Kikelet, lendület, újrakezdés itt nem terem. Nekem pedig ezekre volna szükségem. Nemcsak a magam, hanem azok számára is, akik kevesebbet kaptak, mint én és mégis ki kell tartaniok. Te azért vagy itt hogy osztogasd szereteted kincseit. Hogy megnyírd a fáradtat, bátorítsd a félőket. Bár a Te végtelenséged nem merül ki, mégis azt akarod, hogy mi is közreműködjünk egymás fölemelésében. Hogy szeretetközösségben legyünk Veled és egymással. Kiszakadtam ebből a közösségből, azért nyom le a félelem. Elfelejtettem égi Atyámat és földi Testvéreimet.

Bocsáss meg Uram! Adj félelemtől mentes, vidám szívet. Tölts be elevenítő Szentlelkeddel.

„Óvj meg a félelemtől
az ernyedségtől és gyöngeségtől.
Öltöztess Szentlelked kegyelmébe
és tölts el tettekésséggel.
Vedd el tőlem a félelem lelkét
és tölts el az erő Szentlelkével.“

(Belon G.: Imádkozzál)

Alexia